

es saig

Prudència

Un problema que se'ns planteja sovint —gairebé cada mes— quan començam a escriure un editorial és el tema a escollir. Sí, d'acord, temes n'hi ha molts. Podríem parlar, per exemple, del *Prestige*, tothom en parla. Però, què n'hauríem de dir? Quina incompetència! Quina imprevisió! Quina ximpleria, marededeueta! Tot plegat, i mai més ben dit, pecat i porqueria. Ens ha recordat allò que deia Winston Churchill: “Hi ha dues coses infinites: l'univers i l'estupidesa humana. I pel que fa a l'univers no n'estic segur del tot”. Per tant, deixem estar el *Prestige*; per cert, un nom ben triat que podrien ben bé haver-li posat els espanyols.

Una sortida fàcil, a principi d'any, seria comentar allò de “any nou vida nova”; però aquesta dita és una punyetera mentida: tot seguirà igual, o per l'estil, o una mica pitjor, o potser una mica millor. També ho podríem enllaçar amb l'engany o falsedat que és considerar el gener com a entrada de l'any: pagesos, mestres, nins i nines, polítics, la majoria de gent comença el curs, l'any, pel setembre. Això del gener és una herència dels antics, dels romans; potser el responsable més directe sigui Juli Cèsar.

Però bé, de qualche cosa hem de parlar. El més passat, en un rampell d'immodèstia, ens declaràvem orgullosos del que fèiem i acordàvem que ja està bé d'humilitat, falsa o vertadera. I citàvem Kant (Déu n'hi do!) que deia: “Aquell que es transforma en cuc de terra no ha de queixar-se si el trepitgen”. Sabem d'un que quan ho va llegir es digué: “Ja està, ho he decidit, no seré pus cuc de terra: ningú em trepitjarà”. Aquesta decisió la va prendre a mitjan de matí i abans del migdia havia rebut un parell de trepitjades.

Què havia passat? Per on fallava el propòsit? Pensam que la va malencertar per manca de discreció, de prudència. La prudència és una virtut fonamental, tant que si falla totes les altres virtuts se'n van en orri. I bé, per què no parlam un poc de la prudència? Ja tenim tema.

No és exagerat el que dèiem abans: la prudència ha de governar les altres virtuts en la seva aplicació pràctica, això ja ho deien els pares de l'Església. Perquè la prudència és el resultat d'una deliberació, d'un raonament, de preveure les conseqüències d'un acte. L'amor a la veritat és una gran cosa, però l'hem de dir sempre, la veritat? En totes les circumstàncies, passi el que passi? La caritat també és una virtut excelsa, però aplicada imprudentment fins a uns extrems heroics, pot fer que acabem demanant almoïna per viure, com un sant Francesc d'Assís. Una persona pot ser molt valenta, però aquest coratge, mancat de prudència, pot caure fàcilment en la temeritat. I així podríem continuar. Del plaer sexual, per exemple, amb les malalties que corren ara, cal gaudir-ne amb responsabilitat, amb prudència. En resum, la prudència ens permet decidir correctament el que és bo i el que és dolent per a nosaltres.

Però “qui no s'arrisca no pisca”; és una manera de dir que de la prudència n'hem de fer un ús intel·ligent, prudent; és una paraula llatina que té a veure amb el significat de preveure, de concebre amb antelació allò que ha d'ocórrer o que pot ocórrer per calcular-ne les conseqüències. Per això seria ben necessari que aquest any que començam no ens manqui aquesta virtut; aniria bé, entre altres coses, perquè no ens trepitgin.

PORTADA

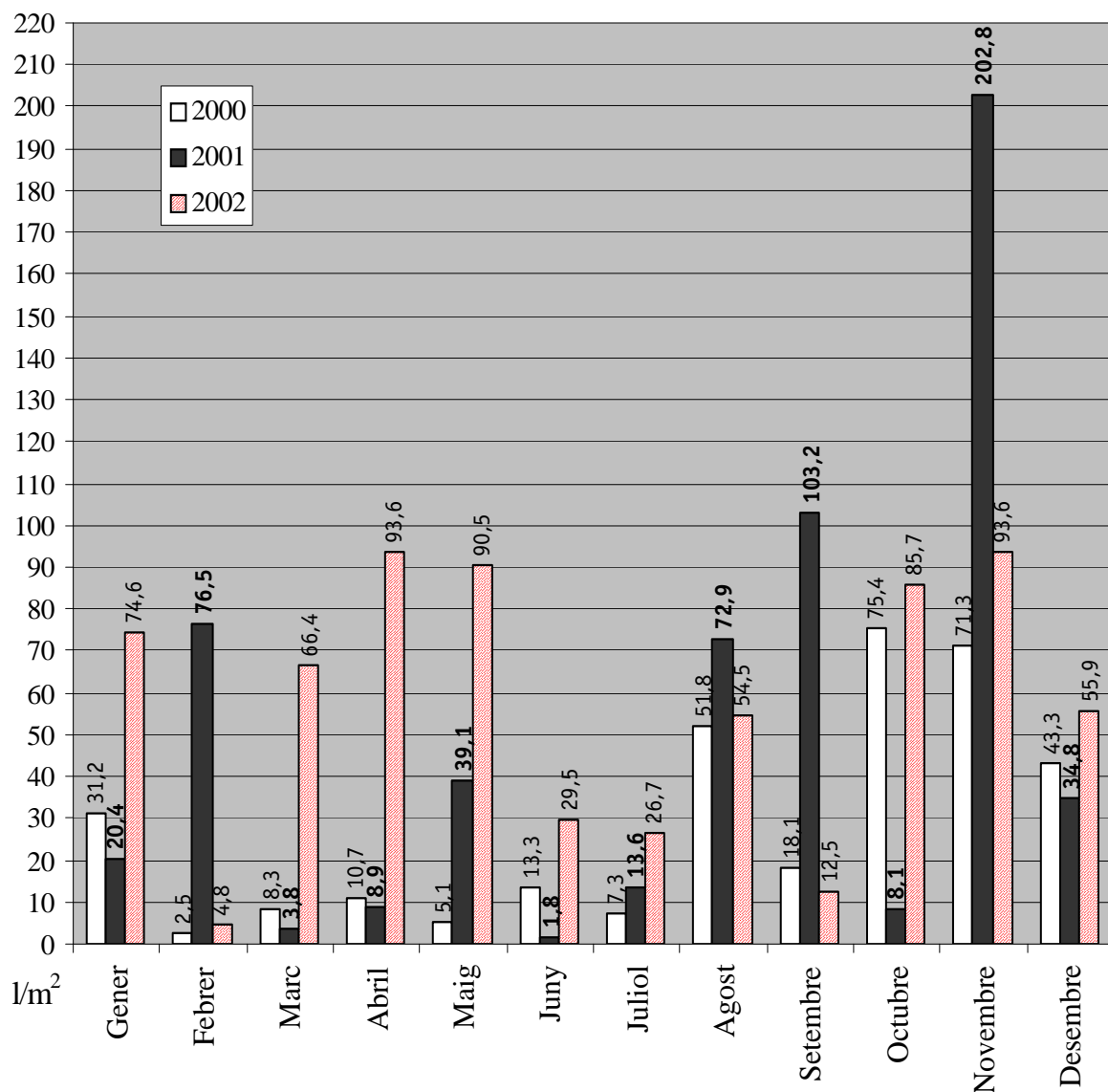
Hivern
Fotografia de Miquel Serra

Sumari

- 2 Editorial
- 4 Pluviòmetre
- 5 Calaix de sastre
- 6 M'han dit que diuen
- 7 Moviment demogràfic
- 8 Fotografies antigues
- 9 Sabeu on és?
- 10 L'Ajuntament informa
- 13 Titoieta Ràdio
- 14 Premis Castellitx 2003
- 16 Notícies d'arxiu
- 19 Fotografies antigues
- 20 El sant del mes
- 21 Una passejada, dues estampes
- 22 Esports
- 23 Pina
- 25 Sobre astronomia
- 26 Notícies
- 27 Noticiari de l'Obra Cultural
- 28 Una ració de poesia nadalenca
- 29 Fa vint anys
- 32 Una xerradeta amb...

Pluviòmetre

Ja sabeu que tancam ES SAIG devers dia 20 i per això us hem de donar dades provisionals del mes en què ens trobam per completar-les al mes següent. Al final, durant el mes de novembre es recolliren **93'6 litres**, una bona quantitat.

I les pluges continuen, perquè el mes de desembre ha seguit amb plogudes que, encara que no siguin molt fortes, duren bastant i la terra beu a voler; hi ha finques que segurament ja no es podran sembrar. Fins dia 19 s'havien recollit **55'9 litres**, una quantitat que no serà definitiva.

El mes que ve ja us podrem informar del total d'aigua recollit durant l'any natural de 2002.

«Nunca más!»

Ho tenc difícil. Ho reconec. A pesar de la tamborinada que no atura, m'he proposat fer un article sense parlar de taques negres ni d'energúmens amb la cara més tenyida que el carbó —i no se l'han embrutada practicant precisament la solidaritat. La tragèdia d'aquests dies em recorda la glosa que cantava la meva padrina, al cel sia: «*L'amo de Son Pallofà / enmig de la plaça seia, / tothom que passava deia / bons melons, teniu germà.*» Però deixem els melons, que són fruita més pròpia de l'estiu, i parlem de Son Pallofà. És a dir, de Galícia, de les postals de Galícia que s'ho paga de recordar.

Com per exemple el refrany, exacte, bellíssim, implacable, que cita Josep M. Espinàs al seu llibre *A peu per Galícia*: «*Ave que se muda / en cada sitio deixa unha pluma.*» La imaginació és lliure perquè hi vegem desplomats tot un esbart. I malgrat la fosca, podem considerar que encara queda una mica de claror: «*Entre lusco e fusco*», diu Espinàs que ho expressen en gallec. O podem posar-hi un punt d'optimisme, i cantar, amb el poeta gallec Manuel María, que: «*Hi viu un poble, davall de tanta / faramalla obscurantista i anacrònica. / I encara, / encara, / encara, / encara queda un poc d'oxigen a l'aire.*»

«*Nunca más!*», criden —cridam, solidaris— els patidors de la catàstrofe. Un dels portaveus de la plataforma reivindicativa és l'escriptor Manuel Rivas. L'he pogut escoltar a Catalunya Ràdio blasmar l'actitud permissiva de la Unió Europea davant del capitalisme delinqüent, revestit en forma de

vaixells assassins i governs ineptes. Cap llibre no ha de servir per amagar la realitat. Però els llibres de Rivas poden ésser un bàlsam momentani que ens allunyi del temporal. Ell, al mar gallec, li atribueix una vida sentimental intensa: «*Que el mar també té dones, que el mar també té amors, està casat amb l'arena, li fa tants petons com vol.*» Però mai el podia suposar prostituït, violat, per petroli exterminador de vides. Si volem acostar-nos a una Galícia diferent de la dels tòpics superficials i mentiders, l'obra de Rivas —té traduïts al català tres llibres: *Què vols de mi, amor?*, *El llapis del fuster* i *Ella, maleïda ànima*— ho aconsegueix amb un lirisme i una ironia durs i delicats alhora.

«*Todo está falado, teorizado. Queda case todo por hacer*». Així encapçala Xosé Lois Rúa el seu recull poètic *As nácions oblícuas*. Hi va escriure: «*Teño unha nación de perfís oblícuos, / de contorno inestable polas rachas do vento. / Unha nación de rúas e corredoiras abafadas / polo alento do lobos.*» I el poema acaba: «*A nación está hoxe ás escuras. / Ás veces non se ve, sequer, os seu perfil oblícuo*». Això, el poeta ho va escriure entre els anys 93 i 95. Vuit o nou anys més tard, la nació gallega encara està més a les fosques. Desig que sàpiga trobar el seu perfil de llum.

Altres vegades hem comentat que quan veim el nom del nostre poble damunt els diaris tremolam perquè sol ser per qualche pardalada. Per això quedàrem ben satisfets quan vàrem veure Algaida a les primeres planes dels diaris amb els sortosos que havien guanyat a la loteria de l'ONCE. Durant un grapat de dies per tot el poble senties la mateixa pregunta: I tu, que has tret? Generalment la resposta era : no. Però si era al contrari, la cara de satisfacció del guanyador ja ho deia tot. Bé, segons diuen, han estat molts d'euros, els que han tocat a gent d'Algaida, i això sempre és una alegria. I els que no hem tengut sort aquesta vegada... esperarem per Nadal o per Cap d'Any.

També ens han dit que va sortir una altra bona notícia, pels diaris: que a Pina aviat tendrien aigües netes i brutes... Els comentaris més habituals en sentir aquesta informació era “ja era hora”, si el que ho deia era un algaidí, que si era un pinero hi solia afegir qualche frase que val més no reproduir, ja que podria ferir sensibilitats. El problema és que hem sentit comentar que l'Ajuntament de Sencelles ara no vol que es faci el pou previst per subministrar aigua a Pina i Algaida. Esperarem a llegir les planes de l'Ajuntament a veure si ens informa millor del tema.

Una cosa que ja no és notícia, desgraciadament, són els cans “assilvestrats” o que van perduts i que fan vertaderes matances d'ovelles o gallines. Aquest mes passat n'hem tornat a sentir parlar i es veu que feren matx. És un problema de difícil solució, si és que en té, de solució, ja que la

majoria de vegades són animals que van perduts. Això sí, també n'hem sentit que es queixen de cans de xalets que van pels camins i que no deixen passar tranquils els qui van per allà; però això ja és un assumpte més bo d'arreglar perquè sabem qui és l'amo del ca i li podem dir qualche cosa.

Sentírem a una rotlada comentar que aquest Sord, a més de ser un poc dur d'orella, deu ser bastant curt de vista, perquè el mes passat deia que no hi havia esclata-sangs..., i n'hi ha que diuen que no n'havien trobat tants mai. Com ho enteneu, això? Aquí procuram repetir el que sentim pel poble i, per ventura, els esclata-sangs han sortit enguany més tard. Bé, ja ho hem dit, es veu que se n'han trobat molts; però, com sempre, els cercadors es queixen que hi ha massa gent per fora vila: amb l'excusa que van a caminar, ja que hi són, apleguen tot el que troben.

Fa temps que sentírem gent del carrer dels Cavallers que es queixaven, i molt, dels reixats que posaren per les aigües pluvials: cada cotxe que passava feia un renouer. I això, deien, a tots els reixats, i n'hi ha tres o quatre. Bé, idò ara ens han dit que l'Ajuntament els ha escoltat i que el problema l'han arreglat. Llavors diuen que sempre xerram malament de l'Ajuntament. Ah! Si passau per damunt Plaça fixau-vos en el jardinet del cadafal, que ha quedat una monada. Això val per la setmana abans de Nadal; us ho deim perquè si quan llegiu ES SAIG ja no està tan bé...

Un altre aspecte positiu del poble són les obres de l'església, que a la fi s'han aca-

bat, i la placeta de davant ja torna a estar com abans, plena de cotxes. Hi ha gent que troba que aquestes obres han durat molt, però hem sentit professionals de la construcció que comentaven que les obres s'havien fet en un temps molt raonable. Ara ja es podrà fer la "festa" de Cap d'Any baix del campanar. I els cossiers hi podran ballar el dia de sant Honorat, que ja hi som.

Com cada any quan arriba Nadal les institucions es volen acostar als mitjans de comunicació; la nostra revista rebé la invitació del President del Parlament per la recepció nadalenca; i, com que som gent educada, hi assistírem. Dins un ambient distès i amigable ens va comunicar, com a primícia, el nomenament dels primers síndics de comptes: Antoni Valdivieso, Antoni Aguiló i Pere Antoni Mas. I com que ja érem per Ciutat, també vàrem acudir al dinar que va convocar el Conseller de Carreteres del CIM Antoni Pasqual, que, acompanyat de la Presidenta del Consell, Maria Antònia Munar, ens exposaren breument les realitzacions dutes a terme durant aquest any.

I és que no sé si us n'heu adonat, però ja hem esclovellat un altre any..., i en van vint-i-dos, quasi res. Ho hem dit altres vegades, però mai està de més repetir-ho: fa vint-i-dos anys ni els més optimistes que començarem la revista hauríem dit que duraria tants d'anys, i sense cap interrupció, que té el seu mèrit. Com que cada començament d'any ES SAIG fa els anys, ens hem de desitjar Molts d'anys! A la revista, als col·laboradors i als lectors. Així que Bon Nadal i millor Any Nou.

Un Sord

Defuncions

Magdalena Salas Jaume

Va morir dia 22 de setembre
als 85 anys

Vicenç Vidal Fiol

Va morir dia 1 de desembre.
Tenia 65 anys.

Vicenç Morlà Carrió

Morí dia 7 de desembre
a l'edat de 73 anys.

Maria Puigserver Garau

Va morir dia 11 de desembre.
Tenia 88 anys.

Jerònia Mut Jaume

Ens deixà dia 18 de desembre
als 92 anys.

Naixements

Josep Puigserver Capellà

fill de Francesc i Maria.
Va néixer dia 1 de desembre.

Joan Barceló Fullana

fill de Mateu i Isabel.
Va néixer dia 7 de novembre.

Aquestes fotografies corresponen al dia de la inauguració del que actualment és el carrer Metge Verger; van ser fetes cap a l'any 1960.

D'esquerra a dreta: Gabriel Verger, fill de l'homenatjat metge Verger; l'amo en Rafel Mavi, vinyòvol; Biel Oliver, *el sastre Torres*; Pere Reus; Antoni Llaneres; Guillem Pizà, el secretari; el comandant de "puesto", el Sr. Calviño; Joan Fiol *Rapinya*, que aleshores era el batle; el president del Col·legi de Metges, que s'havia traslladat des de Ciutat; Joan Verger, notari i fill de l'homenatjat; Gabriel Mulet *Gi*; Joan Martorell, el rector; un capellà extern; Sion Riera, metge titular d'Algaida; i Jaume *Rafal*.

D'esquerra a dreta: Antoni Llaneres; el comandant de "puesto", Sr. Calviño; Joan Fiol *Rapinya*, que aleshores era el batle; el president del Col·legi de Metges, que s'havia traslladat des de Ciutat; Joan Verger, notari i fill de l'homenatjat, Guillem Verger; i Sion Riera, metge titular d'Algaida.

Fotos cedides per Maria *Mindona*.

Una verge és, segons el diccionari: "Una dona que no ha tingut comerç carnal amb cap home" o "Propi de persona no contaminada (sic) de sexualitat" o també "Intacte, que no ha estat usat, que no ha servit per al fi a què es destina". En el cas de la fotografia d'avui hem d'aplicar la definició de la Verge Maria o simplement la Verge: la mare de Déu.

Una verge és una dona que l'Església distingeix entre els sants per haver servat completa castedat.

Terra verge: terra no cultivada, que no ha rebut cop de rella ni de cap eina agrícola.

Cera verge: la que es produeix espontàniament de la bresca.

Oli verge: l'oli que surt de les olives en moldre-les, abans de premsar-les.

Festa de les verges: aquesta festa se celebra el 21 d'octubre, en commemoració de les onze mil verges de Colònia, martiritzades amb Santa Úrsula, segons conta la llegenda.

Verge (Virgo): constel·lació zodiacal situada entre Lleó i la Balança. El seu estel més brillant és l'Espiga.

Topònim

Verges: vila situada en el Baix Empordà, a la vorera esquerra del riu Ter. És famosa per la seva peculiar processó de Setmana Santa, on es representa la Dansa de la Mort, d'origen medieval.

Cançó

Per les verges te vaig fer
música de sis tocadés;
sis pessetes m'ha costades,
i si ets verge ,no ho sé.

Pista

Aquesta verge protagonista d'avui fou instal·lada al lloc on està devers l'any 1908 i els propietaris de la possessió organitzaren a partir de llavors una gran festa el 16 de juliol, dia del Carme. La poetessa llucmajorera Maria Antònia Salvà va escriure uns *Goigs* dedicats a aquesta verge i musicats per J. Massot.

La possessió on està ubicada s'ha de destinar, segons diuen a turisme rural; però pel que es pot veure, encara no han començat les obres.

Solució del mes passat

La sèquia protagonista d'aquesta secció a Es Saig anterior està situada a la possessió randina de Son Veny i serveix de desguàs a la font Fonda.

M.F.

Programa Operatiu Objectiu 2

El passat 27 de desembre, el vicepresident i conseller d'Economia, Comerç i Indústria del Govern de les Illes Balears, Pere Sampol i Mas, i el batle d'Algaida signaren el conveni de cooperació entre el Govern de les Illes Balears i l'Ajuntament d'Algaida per al desenvolupament d'activitats emmarcades dins el Programa Operatiu Objectiu 2 sobre les obres que s'han d'executar durant l'any 2003 i que estan finançades d'acord amb aquest conveni.

Els projectes que s'han executar durant l'any 2003 i que foren aprovats per la comissió de govern del 24 de setembre i sol·licitats per l'ajuntament plenari, a la sessió celebrada el 27 de setembre, són la pavimentació i millora de les voravies del carrer Joan Alcover i la il·luminació del recinte de la font de Pina.

Les obres que milloraran el carrer Joan Alcover tenen un cost de 32.748,62 • i la il·luminació de la font de Pina un pressupost de 12.609,45 •. Ambdós projectes estan finançats, d'acord amb el conveni subscrit, amb un 50% de fons de la Unió Europea, un 25% del Govern de les Illes Balears i un 25% de l'Ajuntament d'Algaida.

Els projectes restants —el camí del cementiri, en la seva primera fase i la habilitació de l'espai públic a la creu del Colomer—, aprovats també per la Comissió Avaluadora d'aquest programa, s'executaran dins l'any 2004.

Conveni col·laboració per a la millora de dependències del Casal Pere Capellà

El passat 16 de desembre, el conseller

de Presidència del Govern de les Illes Balears, Antoni Garcies i Coll i el batle d'Algaida signaren el conveni de col·laboració per habilitar i millorar l'espai del soterrani del casal Pere Capellà, dins un programa de millora d'infraestructures dedicades als joves. Amb un pressupost total de 25.696,31 •, l'obra es realitzarà en tres fases corresponents a les anualitats dels exercicis 2002, 2003 i 2004.

Aquest indret és usat pels joves com a lloc d'assaigs d'orquestra i altres activitats. Les obres consisteixen en la pavimentació, insonorització i dotació d'instal·lacions de ventilació.

Obres als santuaris de Sant Honorat i Gràcia

El 28 de novembre, al Palau Episcopal, el Bisbe de Mallorca i el conseller de la Presidència signaren el conveni de col·laboració entre el Govern de les Illes Balears i el Bisbat de Mallorca per al finançament de les obres que s'han de realitzar als santuaris de Gràcia i Sant Honorat. A l'acte assistiren els batles d'Algaida i Lluçmajor, el director general de Patrimoni i Entitats Jurídiques, el rector de la Parròquia de Lluçmajor, el superior de sant Honorat i l'encarregat del santuari de Gràcia.

Aquestes obres consisteixen en la neteja de la cornisa de la penya i la instal·lació d'unes xarxes que evitin la caiguda de pedres sobre l'esplanada i les dependències de Gràcia; a més de la instal·lació d'un sistema per a la depuració de les aigües residuals de sant Honorat i la conducció de les aigües per evitar filtracions sobre les roques que formen el tallat. Està previst que les obres comencin el mes de gener.

Il·luminació del camp de futbol es Porrassar

Durant el mes de desembre el batle d'Algaida, per decret de Batlia, d'acord amb el dictamen de la mesa de contractació, va adjudicar el projecte d'il·luminació del terreny de joc del camp de futbol es Porrassar a l'empresa *Centro de Montajes, SA*, ja que era la proposta que va obtenir la millor qualificació d'acord al plec de condicions, de les cinc empreses que es presentaren a la licitació. Està previst que l'inici de les obres sigui durant el mes de gener.

Activitats esportives

Organitzades per l'Ajuntament d'Algaida, està previst que pel mes de gener comencin noves activitats esportives. L'empresa que gestiona les instal·lacions esportives iniciarà cursos de tennis, bàsquet i aeròbic.

Les quotes per assistir a aquests cursos, d'acord a la modificació de la taxa que els regula, aprovada per unanimitat a la sessió celebrada per l'ajuntament plenari el passat 12 de desembre són les següents:

CURS	DIES hores setmanals	QUOTA mensual
Tennis infantil	Dimarts i dijous 2 hores	35 €
Tennis infantil	Dissabtes 1 hora	20 €
Tennis adults	Dimarts i dijous 2 hores	45 €
Tennis adults	Dissabtes 1 hora	25 €
Bàsquet	Dimarts i dijous 2 hores	30 €
Aeròbic	Dimarts i dijous 2 hores	30 €

Per a més informació us podeu adreçar al tècnic de gestió del pavelló esportiu municipal – telèfon 971 665 263 - , o bé a les oficines de la Casa de la Vila.

Curs de voluntariat de Protecció Civil

El passat 23 de desembre va finalitzar amb una taula rodona el curs de voluntaris de Protecció Civil, que s'ha celebrat a Algaida durant el mes de desembre. Han estat vint-i-cinc el nombre d'inscrits que han realitzat aquest curs i que és l'inici per a la creació del Cos de Voluntaris de Protecció Civil d'Algaida, el reglament del qual s'aprovarà dins el mes de gener.

Homenatge als fundadors de l'associació de la Gent Major d'Algaida

Coincidint amb la festa que anualment organitza l'Associació de la Gent Major, l'Ajuntament d'Algaida va homenatjar als fundadors d'aquesta associació. Bartomeu Munar, Daniel Bayón, Cesáreo Ballesteros, Joan Garcies, Josep Oliver, Andreu Oliver, Francesc Munar, Bernat Sitjar i Antoni Pou fundaren fa 20 anys aquesta associació.

Centenari de Margalida Torrens Muntaner

Tal com ja es va anunciar en aquestes mateixes pàgines del número del mes passat, l'1 de desembre es va homenatjar madò Margalida Torrens Muntaner, que va complir els cent anys el passat 25 de novembre.

El Govern de les Illes Balears, representat pel seu president, l'Ajuntament d'Algaida, la Parròquia d'Algaida i l'Associació de la Gent Major lliuraren a l'homenatjada diferents obsequis per celebrar el seu centenari.

ALGAIDA

Festes de sant Honorat

Dissabte, 4 de gener de 2003

17.00 hores. Torneig Local d'Escacs de Sant Honorat, al Casal Pere Capellà d'Algaida. Organitzat pel Club d'Escacs d'Algaida.

Divendres, 10 de gener de 2003

20.00 hores. Inauguració de l'exposició: "La Mediterrània: cruïlla de pobles. Municipis per la pau i la solidaritat". Organitzada pel Fons Mallorquí de Solidaritat i Cooperació.

Durant les festes de Sant Honorat romandrà oberta al públic l'exposició de l'Agrupació fotogràfica d'Algaida, a l'entrada de l'Auditori del Casal Pere Capellà.

Dissabte, 11 de gener de 2003

11.00 hores. Emissió d'una edició especial del programa "Bon dia, Algaida" dedicat a les festes de Sant Honorat, a la sintonia de Titoieta Ràdio [108.0FM].

21.30 hores. Pregó de les Festes a càrrec de Joan Valent Capellà, a l'auditori del Casal Pere Capellà.

Diumenge, 12 de gener de 2003

17.00 hores. Torneig Local Infantil d'Escacs de Sant Honorat, al Casal Pere Capellà. Organitzat pel Club d'Escacs d'Algaida.

18.30 hores. Concert de gospel. A l'auditori del Casal Pere Capellà.

19.30 hores. Lliurament dels trofeus dels Torneigs d'Escacs de Sant Honorat organitzats pel Club d'Escacs d'Algaida. Al Casal Pere Capellà.

Dimecres, 15 de gener de 2003

18.30 hores. Cercavila amb la Banda de Música d'Algaida i els capgrossos.

19.00 hores. Encesa dels foguerons. A la plaça.

20.30 hores. Torrada i vi per a tothom. Sonada de xeremies i ximbombes. A la plaça.

00.00 hores. Correfoc a càrrec dels Dimonis d'Albopàs . A la plaça.

Mesures de seguretat del correfoc

Per participar activament en el correfoc s'ha de dur roba de cotó, coll tancat, màniga llarga, mocador de coll, gorra, calçat flexible i lleuger i tancat. No s'ha de tirar aigua, ja que la pólvora és imprevisible. I tampoc és aconsellable dur infants a les primeres files. L'organització aconsella que no hi participin activament tots aquells que no puguin complir aquestes mesures de seguretat. Tot el públic que participa en els actes del correfoc és el responsable primer i

L'Ajuntament d'Algaida us desitja que passeu unes bones festes

únic dels accidents que puguin succeir.
Dijous, 16 de gener. Sant Honorat

11.00 hores. Missa de Festa cantada per l'Orfeó Castellitx. Els cossiers ballaran l'Oferta.

A la sortida de missa, davant l'església, danses dels Cossiers.

12.30 hores. Refresc per al poble. A la Casa de la Vila.

17.00 hores. Homenatge als nostres majors, [majors de 80 anys]. A sa Portassa.

18.30 hores. Teatre per a infants. A l'auditori del Casal Pere Capellà.

Dissabte, 18 de gener de 2003.

22.00 hores. XXIII Fumada Lenta en pipa de Sant Honorat, al restaurant Can Mateu. Organitzada pel Club de Pipers d'Algaida.

Diumenge, 19 de gener de 2003

18.30 hores. Concert de l'Orfeó Caste-llitx, a l'església d'Algaida.

PINA Festes de sant Antoni

Dijous, 16 de gener de 2003

20.00 hores. Foguerons, torrada i vi per a tothom. Bulla amb les ximbombes i les xeremies. A la plaça.

Divendres, 17 de gener. Sant Antoni

16.00 hores. Beneïdes i carrosses a la plaça. Davant l'església.

de sant Honorat i sant Antoni

Programació 2003

Dilluns

22.00 **NO TE TALLIS**
musical

Dimarts

22.00 **X**
musical

Dimecres

22.00 **TITOIETA DE LUX**
música electrònica

Divendres

18.00 **ELSOTERRANI**
música dels 60 i 70

21.00 **LA TERRA DE TOTHOM**
contes d'arreu del món

22.00 **SONS D'UNA TERRA LLUNYANA**
música i entreteniment

Dissabte

10.00 **SIDECAR**
magazine cultural

11.00 **BON DIAALGAIDA**
magazine d'actualitat

13.00 **LA TERRA DE TOTHOM**
contes d'arreu del món

14.00 **SONS D'UNA TERRA LLUNYANA**
música i entreteniment

16.00 **TOT QUEAVY**
musical

17.00 **BALEIGS**
música amb arrels

18.00 **20%**
musical

19.00 **BOOGIE WOOGIE COUNTRY GIRL**
rock'n'roll

20.30 **L'ENEMIC INTERIOR**
l'ona dissident

Diumenge

16.00 **GABBA GABBA HEY**
exclusivament Ramones

17.00 **1984**
magazine punk

18.00 **BLITZKRIEG 84**
musical punk

Amb motiu de la festa de la Pau de Castellitx, l'Ajuntament d'Algaida convoca els Premis Castellitx en les modalitats de Poesia, Narració Curta, Poesia Popular (Glosat), Investigació i Fotografia. Els guardons es lliuraran durant la festa literària que tindrà lloc dilluns dia 21 d'abril de 2003, a les 21.00 hores, a l'auditori del casal Pere Capellà d'Algaida.

PLEC DE CONDICIONS

Els Treballs

1. Els Premis Castellitx 2003 s'estableixen en tres àmbits temàtics: literari, investigació i fotografia.

ÀMBIT LITERARI

1.1. Han de ser originals i inèdits, i redactats en llengua catalana.

1.2. Han d'adaptar-se a alguna de les següents modalitats:

A. Premi de Poesia: Un poema o col·lecció de poemes de tema lliure d'una extensió mínima de catorze versos.

B. Premi de Narració Curta: Una obra de tema lliure d'un mínim de tres folis i un màxim de quinze, mecanografiats a doble espai, per una sola cara i escrits amb un cos de lletra 12.

C. Premi de Poesia Popular (Glosat): Una glosa o conjunt de gloses de tema lliure amb un mínim de vint versos.

ÀMBIT INVESTIGACIÓ

1.3. Han de ser originals i inèdits, i redactats en llengua catalana.

D. Premi d'Investigació Castellitx: Un treball d'investigació de temàtica relacionada amb el municipi d'Algaida en qualsevol àmbit –ciències socials, ciències naturals, ciències polítiques, dret, estudis literaris, biografies, bibliografia etc–, amb una extensió mínima de vint-i-cinc folis i una màxima de cent cinquanta, mecanografiats a doble espai i per una sola cara.

ÀMBIT FOTOGRAFIA

1.4. Les fotografies han de ser originals i inèdites.

E. Premi de fotografia: Una fotografia de temàtica lliure, en blanc i negre o color, amb un format mínim de 20 x 30 cm.

Presentació dels Treballs

2. El termini de presentació acabarà divendres dia 21 de març de 2003. Es consideraran incloses dins aquest termini les obres que es remetin per correu i tinguin el mata-segells d'origen d'aquesta data o anterior.

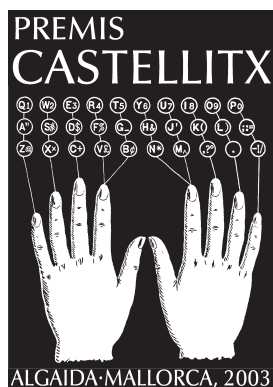
3. Les obres literàries i els treballs d'investigació es presentaran per quadruplicat i correctament relligades (enquadernades o cosides) a l'Ajuntament d'Algaida: Casa de la Vila. C/ del Rei, 6. C.P.: 07210 Algaida (Illes Balears). Les fotografies es presentaran muntades damunt una cartolina rígida amb un paspartú de 10 centímetres

4. A la portada de l'obra literària o del treball d'investigació es farà constar el títol i la modalitat a la qual opta. En el cas del Premi de Fotografia, aquestes dades han d'anar ressenyades al dors de l'obra que es presenta. Els treballs concursaran anònimament, per la qual cosa el nom de l'autor no pot aparèixer en cap lloc de l'obra.

5. Juntament amb els originals els participants han de remetre un sobre clos on hi han d'estar ressenyades les dades personals de l'autor: nom i llinatges, adreça i telèfon de contacte. A l'exterior del sobre ha de constar la modalitat a la qual es participa i el títol de l'obra.

6. Si un concursant vol participar amb més d'una obra, ha de remetre un sobre amb les dades personals per cada treball presentat.

7. Qualsevol obra presentada que, a parer del Jurat, no s'adapti a alguna de les condicions d'aquest plec serà declarada fora de concurs, sense opció a posterior recurs.

Els Premis

8. S'estableixen els següents premis:

8.1. Premi de Poesia: *Rosa d'Or de la Pau* i premi en metàl·lic de 600 euros a la millor obra en vers.

8.2. Premi de Narració Curta: *Rosa d'Or de la Pau* i premi en metàl·lic de 600 euros a la millor obra en prosa.

8.3. Premi de Poesia Popular (Glosat): *Rosa d'Or de la Pau* i premi en metàl·lic de 600 euros al millor glosat presentat.

8.4. Premi d'Investigació *Castellitx*: *Rosa d'Or de la Pau* i premi en metàl·lic de 600 euros al millor treball presentat.

8.5. Premi de Fotografia: *Rosa d'Or de la Pau* i premi en metàl·lic de 600 euros a la millor fotografia.

8.6. Accèssits: A criteri del Jurat, es podrà atorgar un accèssit a cadascuna de les modalitats dotat amb 150 euros i diploma.

9. Els autors, en cas de ser guardonats en els àmbits literari i d'investigació, es comprometran a trametre les obres en suport informàtic.

El Jurat

10. El Jurat està format per: Llorenç Antich, Pere Fullana, Gabriel Janer i Pere Mulet.

11. Queda a parer del Jurat declarar deserts els premis, així com també concedir els accèssits que cregui oportuns.

12. En el cas del Premi d'Investigació *Castellitx*, el Jurat valorarà el rigor i el caràcter científic del treball. Així mateix, si ho creu convenient, podrà demanar assessorament tècnic.

13. Entre dia 17 i dia 20 d'abril de 2003 el Jurat comunicarà a la Regidoria de Cultura de l'Ajuntament d'Algaida quines han estat les obres guardonades al Certamen Literari. A continuació es procedirà a l'ober-

tura de les pliques a fi de conèixer els noms dels premiats. L'Organització avisarà particularment els autors guardonats.

14. Les decisions del Jurat són inapel·lables.

Entrega de Premis

15. L'entrega dels guardons dels Premis *Castellitx* 2003 tindrà lloc durant la festa literària que se celebrarà a l'Auditori del Casal Pere Capellà d'Algaida dilluns, dia 21 d'abril de 2003, a les 21.00 hores.

Publicació dels treballs

16. L'Ajuntament d'Algaida adquireix i es reserva el dret de publicació dels treballs premiats o distingits amb accèssit.

17. L'Ajuntament d'Algaida pot autoritzar la lliure publicació dels treballs premiats als seus autors. Hauran, però, de fer constar al principi i al final de la publicació la distinció que obtingueren als Premis *Castellitx*, així com l'any de concessió del guardó.

Retirada d'originals

18. Els originals dels treballs sense premi ni accèssit podran ser retirats de la Casa de la Vila d'Algaida pel seu autor o representant autoritzat, els dies hàbils dels mesos de maig i juny de 2003. En cas de no fer-ho s'entendrà que hi renunciem.

Final

19. Qualsevol cas no previst en aquestes bases serà resolt per la Regidoria de Cultura de l'Ajuntament d'Algaida.

20. El sol fet de concursar implica l'acceptació de les condicions anteriors.

Més informació a:

Biblioteca Municipal-Punt d'Informació Juvenil d'Algaida.

Casal Pere Capellà. C/ des Cavallers, 22. 07210 Algaida. Tel.: 971 66 56 79.

Adreça electrònica: algaida@ctv.es

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

El blat de l'any 1613

Molts haureu sentit l'expressió “quedar espantat com es blat de l'any tretze”, que s'aplica a una persona que de manera inesperada i sobtada perd el seu poder o força o influència. Però segurament són pocs els que saben a quin any tretze s'estan referint. Idò bé, aquesta frase va néixer l'any 1613 a conseqüència d'una molt mala collita de cereals i avui ens proposam recordar-la i conèixer les seves repercussions a Algaida.

Podem seguir els fets a través de la descripció que en fa Álvaro Campaner al *Cronicon Maioricense* seguint els cronistes i memorialistes Joan Fe, Jaume Pujol i, sobretot, Guillem Terrassa. Diu Campaner que a principis d'aquest any 1613 es varen organitzar rogatives per falta de pluges, que finalment arribaren, fins al punt que a principis de maig es feren accions de gràcies, ja que els camps es veien esponerosos. Escriu Campaner: “En estos días (principis de maig) presentaban los sembrados bellissimo aspecto, pero a últimos de mes, hallándose los trigos para granar, se presentó una *mala volva* con fuerte viento de *xaloch* (E.S.E.) que mató toda la cosecha, hasta el extremo de que quien hubiera cojido tres ó cuatrocientas cuarteras de trigo, solo pudo salvar diez, y lo que se cogió, tan enteco y malo que apenas pudo comerse. Asegura un cronista que causaba enfermedades a los que lo comían, y que á esta triste calamidad debió su origen el proverbio de “*quedar espantat com es blat del any tretse*”.

Més endavant afegeix: “Se ha dicho que la cosecha de este año fué casi nula: de las 350.000 cuarteras de trigo necesarias para

la alimentación de los habitantes de la isla, apenas se recojió una tercera parte. Viéronse muchas familias reducidas a vivir de algarrobas, y á comer como manjar delicado, piñones cocidos con agua: una legua en contorno de las poblaciones no se encontraban hierbas, aún las no comestibles, cuyo uso y el de otros alimentos malos ó nocivos, ocasionó varias defunciones, lo propio que el hambre. Hubo no pocas emigraciones, y de los fugitivos murieron algunos, y otros fueron hechos cautivos...”. Comenta després les gestions que es feren per resoldre o atenuar el problema i les peticions al rei demanant ajudes i exempcions d'imposts. Val a dir que aleshores la Universitat ja estava endeutada considerablement i havia de pagar 80000 lliures anuals als seus creditors. (Recordem que el nom d'Universitat s'aplicava a una corporació que regia un conjunt de ciutadans, i especialment a la orporació municipal; després del decret de Nova Planta el nom d'Universitat és substituït pel d'Ajuntament i els jurats s'anomenaran regidors).

Les collites deficitàries a Mallorca eren freqüents: durant els segles XVI i XVII, aproximadament la meitat ho foren. I les males collites representaven malnutrició amb les seqüeles de malalties i epidèmies que lògicament atacaven sobretot els malnodrits que tenien poques defenses. Aquestes collites insuficients podien ser conseqüència d'una meteorologia adversa (com és el cas que comentam), però també hi ajudaven unes tècniques agrícoles primitives: les llaurades eren molt superficials.

als, els adobs exclusivament animals, i tot això comportava una sobreexplotació del sòl i anyades magres.

L'única solució era la importació, que no sempre era fàcil i que va suposar un increment continu de l'endeutament de la Universitat, la qual havia d'avançar el capital. Hi havia també el problema de la pirateria que dificultava l'arribada de les naus proveïdores. Existia l'anomenat "privilegi de vitualles", segons el qual les naus que circulaven per mar balear podien ser obligades a descarregar el blat a Mallorca, pagant-li, això sí, l'import corresponent. De totes maneres, els anys de fam sovintejava, amb l'agreujament que els preus es disparaven i el gra quedava fora de l'abast de la gent més modesta. El cas més greu es produïa quan era necessari importar la llavor per poder sembrar.

Tornant a l'any 1613, els efectes d'aquest "espant" del blat es patiren a tota Mallorca, i Algaida no en fou l'excepció; fins i tot és possible que la mediocritat –en general– de les seves terres encara accentuàs les dificultats. A través de les actes del *Llibre de Consells* del nostre Arxiu Municipal coneixerem un poc com s'afrontà el problema.

Durant tot l'any 1614 s'arrosseguen les conseqüències de la necessitat de blat. Era batle reial aquest any l'honor Pere Trobat i dia 10 de gener en sessió plenària tracten la qüestió amb la trista comprovació que "ni tampoch tenim diners per pagar ni sabem com poder aturar los administradors demenam a V. S. sins doneran lloch de

demenar temps per medi del Sr. Virrey o per medi de m. gartias qui te carrechs de aquesta administratio offerint nos a pagar lo intares...".

Dia 21 de març, jurats i consellers, "*congregats i aiustats en la casa del consell de la pnt. vila de Algayda per celebrar consell ab la forma acostumade*", són informats que "*los madfchs (magnífics) clavaris dele part forane ab lo gran y general consell se ha determinat galerar 6000 gras. forment aço es 3000 gras. per la part forana y 3000 gras. an la pnt ciutat de les quals sen done 1000 gras. per pobres repartidores per un dels honos jurats y ab assistentia del rector*". S'elegeix persona per anar a rebre dit gra, la part que corresponia a Algaida, que són "*lo jurat mi. mulet y lo jurat jaume Seguí*".

Dia 6 d'abril es torna a celebrar consell i es decideix "*per la major part del consell que los honos Jurats prenguen fins a cent quarteres fort. (forment) aso es compreses les cinquanta quarteres quens toquen a la pnt. vila de Algayda de pertio y las demes fins a les cent que los honors jurats les prenguen de alla ha hont les troberan*", i al jurat encarregat "*se li dona sindicat de poder obligar los bens de la vila y singulars de aquella*".

Uns dies després, 11 d'abril, s'informa "*com tenim aci 52 qres fort. nos han donat los administradors dels forts. Universals*" i s'ha de decidir la manera de repartir-los. S'acorda que els quatre jurats "*el pertescan a qui mes necessitat tindran y que afavorescan los qui paguen mes en tall i*

mancho en els qui pagen poch en tall aso tot just a ses consientias”.

El repartiment d'aquest blat no degué ser molt net perquè pel febrer de l'any següent, 1615, essent batle reial Bartomeu Mulet, es decideix el que ha de fer “*qualsevol qui pratenga tenir agravi quantre els jurats administradors de forments*”.

És evident que el gra que s'aconseguia d'aquesta manera era del tot insuficient, i així dia 17 de novembre del 1614 es torna a reunir consell per donar-los raó “*com el poble reclama molt que no tenen llavos per a sembrar y que procuren los honors jurats a fer y cercar diligencia a pendre gra per ajudar an equeste tante nesesitat*”. Es troba una persona, un tal Gelabert, que s'ofereix “*a supvenir los jurats de qualsevol espesie de gra*”; es decideix prendre “*sent sinquanta quarteras de blat y sent quarteres de ordi y sinquanta quarteres de sivade*” per repartir-les als particulars que donin “*bones y sufesients fermanses a contento dels honors jurats*”. Era, per tant, un gra destinat a persones que oferissin crèdit i garanties segures.

El problema que es plantejava en aquests casos de carestia era doble: d'una part, la dificultat que, com hem vist, hi havia per aconseguir el subministrament, i de l'altra, el preu que s'havia de pagar. A la *Història de Mallorca* (diversos autors, Ed. Moll, 1982) trobam al volum II, pàg. 104, que durant el segle XVII el preu mínim del blat (any 1645) va ser 1 lliura 8 sous (28 sous) i el preu màxim (any 1630) 5 lliures (100 sous). Ara bé, resulta que a Algaida aquest

any fou bastant més car, ja que el pagaren a raó de 8 lliures 1 sou, però, com que, a més, havien de carregar als particulars les despeses, “*fonch votat conclus y determinat per tot lo sobredit consell que a los qui tenan del gra demunt dit los encarregen per tot part prinsipal y despeses ar1 (a raó) de 9 lliures per quartera*”. Això era un preu exorbitant i lluny de l'abast de la immensa majoria de persones; i molt superior al que els historiadors abans esmentats donen com a preu màxim.

Fins aquí el recordatori d'aquest calamitós any 1613, que sens dubte es tracta d'un any extrem pel que fa a penúria i fam; tant, que gairebé quatre-cents anys després encara es recorda en la memòria popular. Però devien sovintejar massa els anys adversos, anys de malalties i de passar gana. Un darrer exemple: l'any 1618, essent batle reial Sebastià Mulet, es reuneix el consell per tractar “*com tenim tante necessitat de sobuanir als pobres porque no tenen per sustentar se ni alimentar los que y ha algunas personas que van del tot despullades y en perticular certes fadrines que del tot van nues y tambe si son de parer que comprasem garroves per subvenir*”. La decisió que varen prendre –i només per majoria, “*per la major part del consell*”– no fou gaire generosa ja que acordaren “*que sien donades dues lliures tant per vestir als necessitats com per al menjar dels pobres*”. Realment dues lliures era una quantitat ridícula: pocs vestits i poques garroves es podien comprar amb aquesta ajuda.

Pere Mulet

Consistori: Toni *Quefe* de Pina; Tomeu Ferragut *Colau*; Llorenç Falconer (+); Miquel Vanrell *Xiquel*; Jaime Blanco (secretari); Joan Fiol *Rapinya*; Bernat *Blanc*; Pere *Bauçana* (+); Agustí Capellà *de Ses Cases Rotges*.

Fila d'alt: Jerònia i Francisca Ripoll Fiol (amigues de la núvia); Petra *Llaneres*; Nofre *Paloni* (+); Francisca *Bassa*; Catalina Coll (amiga de la núvia); Pep *Truc* (+); Francisca *Vicens*; Apol·lònia *Quarterada* (+); un jove i sa mare, externs.

Fila de baix: Francisca *Garina*; Pedro de Son Lluç; Belín Company; Joan Perelló (de S'Acadèmia); Llorenç Falconer (+); Catalina *Paula*.

Sant Antoni Abat

Dia 17 de gener celebren la festa de sant Antoni Abat, conegut també amb les designacions: *el Gran, dels ases, del porquet* i a moltes cançons populars mallorquines *de Viana*. Era, i encara és, el sant de la nostra pagesia i protector “de qualsevol animal tant si és de pèl com de ploma”. Als gravats i estampes (que abans no faltaven mai a les portes de solls i pallisses) se'l representa amb un porquet; una llegenda conta que és perquè una truja se li acostà perquè li curàs un porquet esguerrat i camatort que tenia; agraïda per la curació, no l'abandonà mai i el seguí pertot arreu.

La seva era una de les festes més assenyalades de l'any a la part forana. (A Ciutat s'estimaven més sant Antoni de Pàdua, *dels albercocs*). Encara ara hi ha pobles (Artà, Sa Pobla, Pina...) on es fa festa grossa. Eren obligades les beneïdes dels animals domèstics i la prova més evident de la devoció i popularitat d'aquest sant la podem trobar al Cançoner Popular de Mallorca del Pare Ginard: és amb molta diferència el sant protagonista de més cançons. Recordem que també és el patró de Menorca, en part perquè la presa de l'illa l'any 1287 coincidí amb la seva diada.

Sant Antoni va néixer a Egipte, a Menfis, l'any 250 i va morir també a Egipte el 356, unes dades que semblen molt fiables; sí, ho heu llegit bé: va morir als 106 anys. Era de molt bona família i quan de jove va quedar orfe repartí els seus béns, llevat de la part que corresponia a una germana que tenia, i es retirà a fer oració al desert; s'alimentava tan sols de pa amb sal i aigua, i això no tots els dies. La seva fama de santedat va atreure molts d'anacoretas i monjos que el van prendre com a guia; d'aquí neix la denominació d'Abat, que no es pot prendre en el sentit exacte de la paraula. Va abandonar una sèrie de vegades el seu retir per acudir a Alexandria per predicar contra l'heretgia arriana, si bé els seus escrits s'han perdut; entre ells hi havia epístoles dirigides a l'emperador Constantí.

Potser el detall més conegut de la seva vida sigui el reguitzell de temptacions de tot tipus a què el va sotmetre el dimoni per provar la seva fortalesa; és un tema freqüent a les llegendes i tradicions populars i va inspirar molts d'artistes: recordem l'obra de Gustave Flaubert *La tentació de Sant Antoni* i els quadres de Hieronimus Bosch (El Bosco), Teniers, Brueghel i molts altres.

Ja hem dit que a la pagesia la devoció que se li tenia era molt grossa i Algaida no n'era una excepció. Molts recordam les beneïdes que s'organitzaven amb carrosses i amb gloses que li improvisaven els glosadors del poble. Segurament aquesta devoció va fer que se li dedicàs una capella a l'església, la segona de la part de l'epístola; això va succeir a la segona meitat del segle XIX, quan es va substituir el magnífic retaule del Nin Jesús pel retaule de gust clàssic que hi ha actualment dedicat a sant Antoni, d'un valor artístic bastant escàs.

Ens oblidàvem un detall: es parla de la setmana dels barbuts, que té fama de ser la més freda de l'hivern i que duu com a conseqüència forts refredats. Aquests sants barbuts són sant Maure, sant Pau ermità i sant Antoni Abat.

Aquesta és una passejada que feim acompanyats espiritualment per n'Asenet —una bèstia de fang que estim una cosa de no dir, entre altres raons perquè en Bennàssar, el mestre artesà que li donà la vida, ja ens ha deixat. Un ritual que complim de forma inexorable cada any pel camí de la roca de la Verge Maria. No cercam les tisores ni el didalet, sinó que volem omplir les beaces de n'Asenet amb brots d'estepa, mata i xiprell, que després l'encant del betlem convertirà en oliveres, avets i alzines. O en autèntics cedres del Líban. La presència vegetal i els pastorets de fang al betlem són la nostra persistent resistència contra una globalització, que voldria que tinguéssim de plàstic fins i tot el cervell.

Text i fotografies: **Miquel Serra**

Regional Preferent

A les acaballes de l'any l'equip de Preferent s'ha espavilat un poc, ja que s'han aconseguit set punts seguits amb la consegüent recuperació a la classificació; encara que els rivals fossin dels darrers, al final els punts aconseguits compten igual.

Faltant un partit per acabar la primera volta de la temporada 02-03, l'equip està situat a la desena posició i amb bona predisposició per pujar llocs a la taula per poc bé que surtin les coses.

Es fa feina i l'equip es recupera dels petits entrebancs de l'inici de temporada.

Els darrers resultats han estat:

Algaida-Collera 1-2
Soledat-Algaida 1-1
Algaida-Ferrioler 2-1
Algaida-Son Roca 1-0

Juvenils

Aquest equip participa al grup A de Primera Regional. A hores d'ara l'equip està situat en desena posició amb setze punts aconseguits.

A causa del nombre just de la plantilla, hi ha dificultats per presentar onze jugadors cada partit, però es fa feina, que és el que importa.

Resultats:

P. Arrabal-Algaida 3-1
La Porciúncula-Algaida 12-2
Algaida-Badia de C. M. 4-2

Cadets

A les acaballes d'any l'equip cadet de Segona grup B figura classificat al quart lloc. L'equip presenta una bona projecció, encara que s'hauria d'assentar un tant en el joc, és a dir, calmar els nervis propis de juvenets i segur que jugarà molt millor.

Darrers resultats:

Algaida-Alcúdia 3-1
C. Picafort-Algaida 0-3
Cardessar-Algaida 4-0
Algaida-Petra 2-1

Infantils

És un equip que també compta amb una important limitació dels integrants de la plantilla: un bon equip que necessita creure en si mateix. Tal vegada haurien de ser més valents en el seu joc i no deixar-se impressionar tant pels gols en contra, que certament són massa.

A finals d'any l'equip es troba a la setena posició. De totes maneres, es tracta d'un grup en què es fan massa jornades de descans.

Algaida-Cala d'Or (ajornat)
Es Pla-Algaida 6-0

Alevins

L'equip acaba l'any com a primer del grup A de futbol-7. Ja ho va dir en Mateu Llull: Anirem millorant.

La veritat és que es fa feina i les coses van bé; si es continua així, els resultats finals seran els que en un principi de temporada es marquen: l'èxit esportiu.

Consell-Algaida 1-8
Algaida-Margalidà 1-0

Benjamí Futbol-7

Quan es comença una activitat, feina o passatemps, la inexperiència és un gran condicionant. Ho deim per això dels petits que comencen a jugar a futbol. Mica a mica, pas a pas, l'equip de benjamins ha aconseguit catorze punts i situar-se al lloc sisè del seu grup. Enhorabona.

Algaida-Llucmajor 5-0
Cala d'Or-Algaida 2-2
Algaida-Santanyí 1-3
Felanitx-Algaida 1-3

Femení

L'equip femení del C. E. Algaida acaba l'any a la quarta posició i fent una molt bona temporada.

Algaida-Son Roca 5-0
Algaida-At. Peguera 9-0
Son Cladera-Algaida 0-4

Els camps estan amarats per l'abundosa pluja caiguda aquests dies tira tira, mullant cada gra de terra, sense tudar-se'n gens, que ha fet que el moll hagi aparegut als comellars i parts baixes dels terrenys, així com les primeres basses o bassiots. També han rebenat els primers albellons, encara que prim. Les herbes verdes i esponeroses i els primers sembrats primerencs taquen amb la seva verdor el color obscur de la terra blana mullada, feta guaret, conformant un paisatge hivernenc d'allò més pintoresc i digne de contemplar amb els ulls ben oberts; si hi afegim el verd fort, nou i tendre de les garrigues i vorerades, que conformen uns racons molt distints als de l'estiu, arribant a parèixer que no es tracta del mateix lloc. Són els secrets de la natura, és la màgia d'aquesta terra nostra que ens envolta i que tenim tan a prop, però que tantes vegades no veim; és l'encís i l'admiració per aquests paratges que tenim al costat i no en feim cas o fins i tot malmenam; són aquí, sempre hi han estat, mirau bé i els veureu, els descobrireu, us hi fixareu, els respectareu i els estimareu.

Aigua potable

S'està construint el dipòsit regulador que ha d'abastir d'aigua potable el poble. Ja està en fase avançada i pareix ser que en qüestió d'un mes i mig o dos ja hi haurà aigua a les cases. La zona és la de "Sa Bisbal", a la vora del pou públic fet al seu dia que, com sabeu, tenia un excés de nitrats i sulfats, però que les darreres anàlisis fetes han donat una disminució important dels mateixos, això fa que l'aigua sigui potable i bona per al consum. La canonada de conducció fins al poble també està avançada. Esperem que a la fi aquesta assignatura pendent de l'aigua corrent sigui una realitat. Pina haurà estat dels darrers pobles a tenir-la, benvinguda sia, més val tard que mai.

Camí de Son Perot

S'ha concedit una subvenció per asfaltar el camí de Son Perot fins al camp de futbol, una altra millora molt important per a Pina.

La Font

Està ja aprovada la tercera fase que consisteix a arreglar la porxada de fusta i el trespol de pedra de les piques de rentar; les obres estan a punt de començar. També s'ha concedit una subvenció amb els Fons Feder de la Comunitat Europea per a la il·luminació de la font, la baixada i els jardins, i es mirarà de fer-se tot junt. Així aquest recinte, aquest racó tan emblemàtic del poble com és la Font, tindrà l'esplendor i la importància que es mereix, com fou considerada pels nostres avantpassats més propers i més llunyans del temps islàmic, que foren els qui l'excavaren per poder-la aprofitar. I direm allò de qui honra els seus avantpassats i la seva memòria s'honra a ell mateix. Aquí sí que els pineros han donat una lliçó de saviesa i estimació per allò que és nostre, conservant fins avui aquest patrimoni que és de tots, aquest llegat que hem rebut i que hem mantingut i millorat per a les futures generacions de pineros i visitants.

Local de la tercera edat

Presidència del Govern ha concedit una subvenció per a la construcció d'un local per a la tercera edat a Can Lluís; el local només tindrà baixos i es farà al costat del que hi ha com a centre sanitari. Serà per l'estil o tal vegada un poc més gros: hi haurà banys i una petita cuina tipus barra americana per si un dia es vol fer una bunyolada o xocolatada o altres coses. Segons ens ha comunicat el regidor per Pina o batle pedani, en Guillem, volen fer via i començar aviat les obres calculant que a finals de gener o principis de febrer es començarà a construir.

Robatoris de cotxes

S'han produït alguns robatoris pel sistema de rompre un vidre; esperem que no n'hi hagi més o que es trobin els culpables.

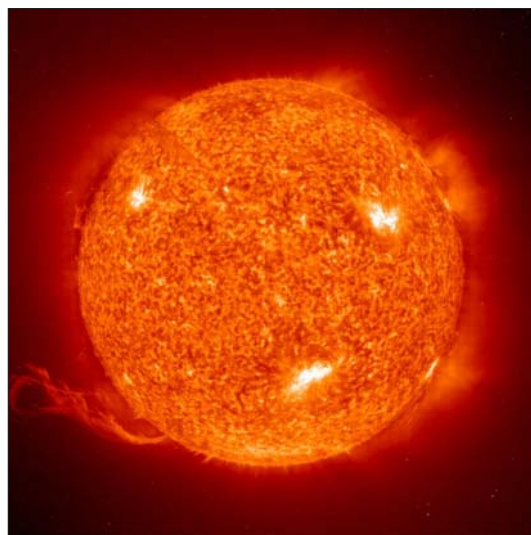
També hem sabut que hi ha hagut petits problemes o malentesos relacionats amb la immigració; esperem que tot s'arregli ja que hem de conviure junts.

Per acabar, vull desitjar-vos unes bones festes i un profitós any 2003.

Molts d'anys a tots!

Xesc Oliver

Aquests darrers mesos us he informat sobre la Lluna i els dos primers planetes del Sistema Solar, el primer i més proper al Sol; Mercuri, i el segon; Venus. Si hagués de seguir parlant de planetes segons el seu ordre de distància al Sol, aquest mes tocaria parlar sobre el nostre planeta Terra (és el tercer); però crec que ja en sabeu massa coses i per això el deixarem de banda. El que sí que podríem comentar és el nostre i més valuós objecte que veim cada dia sortir i amagar-se, que ens il·lumina i manté la temperatura en les condicions òptimes perquè la vida continuï. Aquest, el Sol, és una estrella com les que veim al cel durant la nit, bé, no exactament, ja que unes són més grosses que les altres i per això mirant al cel, en veim distintes tonalitats de brillantor (però no ens confonguem, perquè algunes d'aquestes que pareixen estrelles podrien ser planetes). Qualsevol d'aquestes,

inclòs el nostre Sol, són globus enormes de gas d'hidrogen (el gas que s'utilitzava per fer volar el aerostàtics), el qual es va cremant per mor de les reaccions nuclears del nucli, i on la temperatura és de 14 milions de graus centígrads (mentre que a la superfície, ja minva; és de 5.500 graus centígrads). Contínuament s'hi van produint explosions nuclears i es poden manifestar amb el que s'anomena protuberància solar, que són flamarades gegants que surten del sol i es recargolen en forma d'arc (mirau el dibuix). Aquestes explosions farien "desfer" el Sol, si no fos perquè la seva gravetat el manté unit i evita que exploti. El Sol està situat al centre del Sistema Solar (a 150 milions de quilòmetres de nosaltres), on els planetes i roques més petites hi fan voltes, aquest es considera de grandària mitjana (això depenia de les mides de les altres estrelles: es va fer un balanç i es van decidir aquestes mides). Però, comparat amb la Terra, és enorme, ja que si aquesta fos un pèsol, el Sol seria com 332.946 pèsols junts (de la mateixa mida). Per atreure els planetes, s'ha de menester una gravetat enorme i, com a conseqüència, una gran quantitat d'energia (que prové de les seves explosions nuclears). Aquí es pot dir que segons uns estudis que es van fer un metre quadrat de la superfície del Sol brilla tant com 600.000 llums elèctrics de 100 watts, com també, en un segon, el Sol genera 35 milions de vegades l'electricitat anual mitja subministrada pels Estats Units. Aquesta quan-

titat d'energia manifestada en "claror" o "llum", podria ser negativa si el Sol no tengués una espècie de capes exteriors més fredes (que són molt protectores), ja que si desapareguessin, les radiacions nocives del seu nucli (on hi ha moltes explosions nuclears) destruirien la vida a la Terra. El Sol i totes les altres estrelles que veim s'ajunten o formen part del que s'anomena la Via Làctia, la nostra galàxia composta per 100.000 milions d'estrelles, o com ja s'ha dit, de sols (ja que totes les estrelles de l'Univers, s'ajunten en aquestes aglomeracions: galàxies). Aquestes galàxies tenen una espècie de ramificacions i també giren al voltant d'un "centre": el Sol tarda 240 milions d'anys a fer una volta a la galàxia. Finalment, aquest, com totes les coses, s'acabarà algun dia, però no us espanteu, perquè es té previst que la seva "mort" arribi d'aquí a 5.000 milions d'anys i crec que ja no hi serem.

Nou llibre de l'algaidí Gabriel Janer Manila

Dia 19 de desembre va tenir lloc al Centre de Cultura Contemporània Pelaires de Palma la presentació de la novel·la de Gabriel Janer Manila, *George. El perfum dels cedres*, editada per l'editorial Columna i guanyadora del premi Nèstor Luján 2002 de novel·la històrica. El "George" del títol fa referència a George Sand, la famosa escriptora francesa que passà una temporada a Valldemossa acompanyada de Chopin. Fruit d'aquesta estada, Sand va escriure *Un hivern a Mallorca*, on exposava les seves opinions, molt favorables al paisatge de l'illa però gens elogioses del caràcter dels mallorquins. Precisament l'obra de Janer estableix un diàleg epistolar amb Sand, on tracta de traslladar les reflexions de Sand a l'actualitat. La novel·la va ser presentada per l'escriptor llucmajorer Sebastià Alzamora i, a més, l'acte va comptar amb la participació de Damià Pons, conseller d'Educació i Cultura del Go-

Prensa Forana de Mallorca elegeix nova directiva

Dia 28 de novembre de 2002, quan ja havíem tan- cat *Es Saig* del mes passat, l'Associació de Premsa Forana de Mallorca, a la qual està associada la nostra revista, va celebrar la seva assemblea anual. Entre d'altres temes es va procedir a l'elecció de la nova junta directiva de l'associació, que quedà constituïda de la següent manera: Gabriel Mercè (de la revista *Veü de Sóller*), president; Rafel Oliver (de *N'Alt*), vicepresident; Joana Mora (de *Llum d'Oli*), secretària; Maria Galmés (de *Flor de Card*), tesorera i Magí Ferriol (de *Fent Carrerany*), Jaume Ordines (de *Campanet*) i Miquel Company (de *Mel i Sucre*), vocals. Entre els objectius de la nova junta, destaca l'intent de revitalització de les activitats culturals organitzades conjuntament per les revistes associades. No cal dir que desitjam molt d'encert a la nova junta i que els oferim la nostra col·laboració en tot allò que els puguem ajudar.

Algaida Solidari coopera amb Llevant en Marxa

L'ONG Llevant en Marxa va iniciar el mes de desembre, i fins al 15 de gener, una campanya de recollida d'aliments bàsics per enviar amb un avió a la zona de Shoa, al sud d'Etiòpia. Aquesta regió pateix, des de fa un temps, una forta sequera, que combinada amb el conflicte armat ha provocat una gran mancança d'aliments. Segons fonts de l'organització, a la zona hi ha actualment unes 30000 persones en alt risc de morir desnodrits i la mortalitat d'infants de menys de 3 anys arriba al 50%.

Vista la urgència del cas, l'associació Algaida Solidari ha decidit de fer una aportació en metàl·lic per ajudar l'ONG Llevant en Marxa ha aconseguir els aliments que s'enviaran a Etiòpia.

Dissabte dia 21 de desembre i el Conservatori de Música i Dansa de les Illes Balears foren, respectivament, el dia i l'escenari seleccionats enguany per a la celebració de la Nit de la Cultura 2002, **que a més coincideix amb el 40è aniversari de l'Obra Cultural Balear i el començament del que ha de ser durant tot l'any 2003 l'Any Moll, precisament per commemorar el centenari del naixement del que va ser un dels fundadors de l'Obra. Presidí l'acte, a l'escenari, un bust de Francesc de Borja Moll col·locat damunt una reproducció de les calaixeres del Diccionari, la gran obra iniciada per mossèn Alcover i acabada pel filòleg ciutadallenc.**

La gala comptà amb les actuacions de: Raimon —**impressionant la seva força i passió damunt l'escenari**—, Antònia Font —**el grup revelació del rock català**—, **glosadors eivissencs i menorquins**, Miquela Lladó —**interpretà el *So de pastera***—, Antoni Parera Fons i Serafí Nebot —**que interpretaren *Ma mare*, una cançó que feren molt popular als anys seixanta Los Javaloyas**— i Joan Bibiloni i Conxa Buika —**que hi posaren la nota de blues i de jazz amb la interpretació d'algunes peces de Guillem d'Efak.**

L'acte també serví per fer el lliurament dels XVI Premis 31 de Desembre. Els guardonats d'enguany són: el músic Antoni Parera Fons (***Premi Josep Maria Llompart***), el cineasta Agustí Villaronga (***Premi Miquel dels Sants Oliver***), el Diari Avui (***Premi Gabriel Alomar***), el Grup Excursionista de Mallorca (***Premi Francesc de Borja Moll***), l'entitat fomentadora de la glosa Associació Es Canonge de Santa Cirga (***Premi Emili Darder***). **Es lliurà, també, una distinció especial per la seva constància a l'Obra Cultural de Formentera, i a la publicació *Gramàtica del català contemporani* —dirigida, entre d'altres, pel catedràtic Joan Solà—, per la seva contribució a la unitat de la llengua catalana.**

Activitats previstes

De l'excursió que realitzarem el passat 24 de novembre per la zona de Biniamar no tenim cap foto de grup per oferir-vos. Arribada l'hora dels "retratos" no estàvem gaire presentables: una bona aigua de bombolla ens obligà a suspendre la caminada i a partir de quatre cap als cotxes a la recerca d'un cobro i una dutxa reparadora. Ningú no pensà a fer la tradicional foto de record. No calia; de la xopada, en parlarem una llarga temporada.

I les fotos que férem a l'excursió de dia 22 de desembre —al Bec d'en Ferrutx, una meravella— encara són dins la màquina. Esperem a oferir-ne alguna el mes proper.

Diumenge dia 26 de gener: Excursió a Albarca i Es Verger

L'objectiu de la sortida serà conèixer les finques que ha comprat el Govern de les Illes Balears, situades al terme d'Artà. L'itinerari serà: Es Verger, Albarca i S'Arenalet d'Es Verger. Caminarem en total unes quatre hores. La partida serà de Plaça a les 9 h.

Avís de cobrament

Aviat us cobrarem la quota de soci/sòcia de l'Obra Cultural que serà de:

- 25 • per a les persones adultes.
- 18 • per a les persones estudiants.
- 8 • per a les persones menors de 18 anys que no volen rebre la revista.

La junta directiva de l'Obra Cultural us vol donar els molts d'anys per l'any nou i per les festes de sant Honorat

Una ració de poesia nadalenca

es saig

Selecció de **J.O.** i **M. S.**

Número 25

Pel gener del 83 la portada d'ES SAIG era un goig de sant Honorat que servia per desitjar unes bones festes als algaidins. A les pàgines interiors hi havia el programa de festes: cossiers, concert coral, concert d'un quintet de vent, representació teatral...

Però el tema estel·lar del moment era el projecte per a la instal·lació d'una planta asfàltica al creuer del camí de Cas Brau amb la carretera de Manacor. "Un Sord" es feia eco de la polèmica, el PSM presentava un comunicat i n'Andreu Majoral comentava els pros i contres d'aquesta fàbrica. Recordem que el projecte es dugué a terme pel procediment d'interès social i que el que havia de ser un caramull de llocs de feina es va quedar en no-res molt aviat.

L'editorial era un editorial conjunt de Premsa Forana: "Els Ajuntaments i la cultura". Constatava que l'arribada de la democràcia no havia significat un canvi notable dels ajuntaments envers la cultura i demanava uns plans traçats amb intel·ligència, imaginació i generositat.

Hi havia un escrit de Jaume Santandreu: uns punts oberts a unes reflexions sobre "Consciència de poble". (El programa de festes incloïa la presentació del llibre d'en Jaume *En nom del pare*).

Al "Noticiari" es trobaven informacions de la Banda de Música, de la Societat de Caçadors (una temporada moguda), de l'ordenació sacerdotal d'en Bernat Alemany, del Club d'Esplai, etc.

En Xesc Oliver parlava, entre altres coses, de l'adquisició per un milió de pessetes de dues quarterades destinades al camp de futbol de Pina, així com de la distribució del pressupost assignat a aquesta localitat, que aleshores gaudia d'una certa independència econòmica. I en Joan Trobat insistia en la bona marxa de l'equip de Primera Regional que era colíder amb el Bunyola. A la "Xerradeta", firmada per Pere Mulet, en Víctor Andreu parlava dels plantejaments, objectius i projectes del Molí d'en Xina.

ES SAIG seguia essent una revista senzilla de setze pàgines. I un detall que ens ha cridat l'atenció fullejant aquest número que comentam i tots els d'aquesta època és que a la secció de "Moviment Demogràfic" pràcticament tots els llinatges dels nounats i difunts són ben mallorquins, ben algaidins; res a veure amb el que passa actualment, sobretot amb els naixements. I penso que només han passat vint anys.

Una xerradeta amb...

Però només era per felicitar-me de tan bé com quedava aquella paret i dir-me que havien sentit contar que no n'hi havia cap de tan ben feta dins el seu terme.

I dins Algaida, de quina feina et sents més satisfet?

La que ha tengut més anomenada és la que vaig fer per a en Xesc dels Quatre Vents, a Son Redó. Va ser una feina complicada i llarga perquè en Xesc volia que quedàs bé. Quan la fèiem amb el meu germà, s'hi aturà molta gent per veure-ho de prop. Un senyor de Calvià volia de totes passades que hi anàs a fer-hi feina i m'oferia cotxe i benzina, però en aquells moments m'era impossible. També les columnes del restaurant Binicomprat quedaren molt bé i les veu molta gent.

D'on treus les pedres?

D'allà on puc, però sobretot de les cases velles que van esbucant i les que treuen les relles dels tractors. De davant Can Coent, on ara hi ha l'administració de loteria, no sé el compte de viatges que en vaig treure... i encara feia un favor a en Xesc Mora, que hi treia el bagatge, però jo només m'enduïa les pedres més bones, la flor, les que més em podien servir.

Quina obra t'hauria agradat fer?

M'hauria agradat folrar de pedra les columnes del camp de futbol o de Ses Escolles i per això em vaig oferir gratuïtament a l'ajuntament, però no m'han dit res. El meu repte o il·lusió era haver pogut ensenyar la professió a gent jove a qui agradàs aquesta feina i que l'ajuntament m'hagués donat suport; sé que a altres pobles ho han fet i els va bé.

Et sents més valorat a fora poble?

Per desgràcia, és així. Sense anar més lluny, el batle de Lluçmajor m'ha ofert ensenyar a la futura escola de margers que volen posar a Gràcia, i que el problema de les esquerdes que cauen de la Penya Falconera ha endarrerit, però estic citat per al dia que la posin en marxa.

Tu també ets conegut al nostre poble, i a fora, perquè fas de canador. Qui t'ensenyà a fer aquesta feina?

El padrí Magí, que va fer de canador durant quaranta-un anys. Quan jo en tenia devers devuit em va dir si volia aprendre aquest ofici. Per ventura li feia més il·lusió que ho fos el meu cosí Magí de Can Metler, que feia el seu nom, però la cosa no va anar

Jaume Pou Dulei

endavant, i el canador finalment vaig ser jo. Encara guard dins un sac de plàstic les cadenes amb les anelles que tenia enganxades a cada metre. De tant en tant les trec per untar-les i que no es rovellin. També guard com un tresor l'escaire, que és un quadre que serveix per treure una direcció determinada; és com ho feia en Pitàgores, que amb un fil aconseguia donar les tirades ben netes. Ben aviat, quan el padrí tornava vell, m'anava fent agafar responsabilitats i segons com fos de delicada la feina, m'hi feia anar a mi. Els vespres em donava consells sobre els problemes que pogués tenir. Tenc un permís de l'any 1966, concedit pel col·legi d'arquitectes, per poder exercir de canador.

T'ha passat qualche anècdota fent de canador?

Un fet curiós em passà a Montuiri, però dins el terme d'Algaida, a una finca d'una quarterada que s'havia de subdividir entre dos cosins i que tenia una caseta quasi al mig. La nova partió passava fregant un poc la caseta i s'havia de fer una mica de volta per no tocar l'edificació; per això no s'entenen. També coincidia aquesta partió amb una gran figuera de moro. Des del jutjat m'enviaren a demanar per les dues bandes, fent d'home bo. Un d'ells em demanà si una figuera de moro podia considerar-se partió; jo li vaig dir que no, però que les fites sí, i que hi havia dues coses més a Mallorca en què no es podien fixar, que són les carxofes i les canyes perquè s'estenen. El jutge quedà convençut i després hi vaig fer moltes feines, devers el jutjat. Però quan va venir l'IVA, aquell permís del col·legi d'arquitectes es convertí en paper banyat.

La feina de canador, ha minvat?

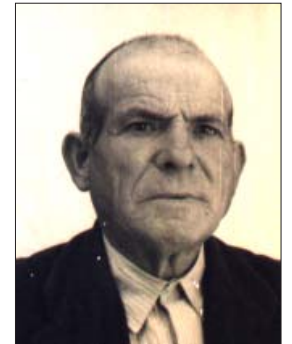
Sí, i molt, d'ençà de les noves lleis que no permeten subdivisions per fer noves finques. Encara hi faig feines, però d'aquestes que no duen problemes. Tot al contrari d'aquell temps quan em vaig casar, l'any 71, que amb les feines de l'amo en Miquel d'Es Serral, que va establir Na Graciana, de l'amo en Mateu Campet i d'en Marquès, just amb aquests tres ja m'hi podia viure. I problemes no en vaig tenir cap mai, perquè anava a cercar els veïnats i sempre he procurat anar amb les fites netes.

I de salut, com anam?

Des de feia molt de temps tenia males digestions i malestar després de les menjades. El metge no li donava gaire importància, fins que m'envià a Son Llätzer; amb les radiografies pogueren veure les pedres de la vesícula. Amb el metge que m'operà, ara deu fer una mesada, en lloc de parlar de l'operació, acabàvem xerrant de pedres de veres, de les que ús per fer de marger ...

Amb en Jaume parlarem també de la bona salut que té la padrina de S'Hort, que en fer anys, ja seran cent sis, i que habita una setmana amb cada un dels tres fills. I de la torre de paret seca que fa a ca seva, a Son Dulei, a estones perdudes, que és una reproducció a escala reduïda de la torre de S'Estalella.

Jaume, moltes gràcies per aquesta conversa, bones festes i molts anys!

L'amo en Melcior Calina, que ensenyà a fer paret seca el protagonista de la Xerradeta d'aquest mes.

Jaume Pou *Dulei*

El nostre protagonista d'avui sempre ha viscut per fora vila, però ha fet poc de foraviler. Els més majors el coneixeran de quan jugava a futbol amb l'equip parroquial, abans que es fundàs el Club Esportiu Algaida, o perquè sonà amb la banda de música. Però són unes altres ocupacions que ha fet durant molts anys, les que avui centraran aquesta conversa que hem tengut amb en Jaume i que ara passarem a resumir.

Quan vares néixer i quins són els teus primers records?

Vaig néixer el 9 de novembre de 1940 a Son Dulei i els meus primers records són les jugades que fèiem de petits devers el quarter IV, per Son Dulei, Son Lluc, Can Santet... I de les Escoles, on vaig coincidir amb en Mateu Mora, en Xisco Floquet, en Guillem Mindona o en Miquel Joia, que ja és mort. Els mestres eren Don Alfonso, Don Santiago i qualche pic el Senyor Carrió.

Qui t'ensenyà a fer paret seca?

L'amo en Melcion Calina, que era germà de la padrina de S'Hort, i que a vuitanta-tres anys encara feia paret seca. Va morir a noranta-dos anys. Vaig fer feina amb ell una vintena d'anys.

Record que el primer any coincidí amb la gran torrentada de 1955. Al principi, només li acostava les pedres que necessitava i omplia de reble l'interior de les parets; jo observava bé tot quant ell feia.

Com era l'amo en Melcion?

Era un poc mal d'anar entorn i em barrejava molt sovint. Record que un pic el meu germà, en temps de vacances escolars, vengué a ajudar-nos i se'n feia creus de les passades que em donava i de com jo el podia sofrir. En el fons, això m'ajudà a ser meticulós i ordenat en aquesta feina, fent cas al que ell sempre em deia: "Quan posis una pedra, ja has de pensar en la que ve". A l'oncle Melcion, puc agrair-li que m'iniciàs a fer una feina que sempre m'ha agradat i m'ha fet guanyar quatre duros.

Els millors temps fent de marger, quins han estat?

La febre de fer parets a fora vila començà devers els anys 68 o 70 i, curiosament, he fet més feina i som més conegut amb els "xaleteros" que entre la gent d'Algaida. A Ses Maioles, sobretot, he fet feina per Don Sebastià Rigo; per en Gomila, a qui vaig fer una torre; per en Borràs del Barrio, per qui en vaig fer dues, una de rodona i una de quadrada. I per molta més gent, cosa que està a la vista.

I de fora poble, també et cerquen?

També hi he fet molta feina, però vull contar una anècdota d'un pic que feia un portell amb columnes rodones, situat a la segona finca vora la carretera vella de Sineu amb direcció a Sa Cabaneta. Amb això s'aturà el cotxe de la policia municipal de Marratxí; i ja em tens tot preocupat, perquè en aquells moments no hi havia l'amo i em trobava tot sol, pensant si venien a aturar l'obra...

